

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

[Δύο έξοχοι όσον και δίκαιαι τιμαί άπενεμήθησαν έσχάτως είς τόν διαπρεπή έκ Ζακύνθου ποιητήν και άσθεατόν συνεργάτην τής « Διαπλάσεως » κ. Στέφανον Μαρτζόκη: Πέρσι, Γάλλοι φοιτηταί, σπουδάζοντες τήν νεοελληνικήν γλώσσαν και θαυμάσαντες τά ποιήματα του κ. Μαρτζόκη, έξέδωκαν έν Παρισίους τά « Σοννέτα » του είς τεύχος πολυτελέστατον. Φέτος ό έν Όδησσώ όμογενής, ό τόνσον πλούσιος όσον και φίλος όσος, κ. Γρηγόριος Μαρασλής, έχορήγησε πρός έκδοσιν όλων τών ποιημάτων του. Και τό βιβλίον έξεδόθη πρό τίνος έν Αθήναις, φέρον τόν τίτλον « Ποιήματα Στεφάνου Μαρτζόκη » είς μέγα 16ον έκ σελίδων 160 πυκνουτυπωμένων.

Τό μέχρι τούδε ποιητικόν έργο του κ. Μαρτζόκη είνε μεγάλη άξία. Όταν μεγαλώσετε άκούη, θα είθε είς θέσιν νά εκτιμήσετε και σείς τήν ύψηλήν και φιλοσοφικήν αύτην ποιήσιν, ή όποια βέβαια δέν είνε διά τήν ηλικίαν σας. Έν τούτοις, τιμώντες και ήμείς τόν τετιμημένον μας συνεργάτην, δημοσιεύομεν έδώ έκ φωτογραφίας τήν προτομήν του, τήν όποιαν έφιλοτέχνησε νέος γλύπτης έκ τών καλλιτέρων μάς, διά νά γνωρίσετε τήν εκφραστικήν φυσιογνωμίαν του ποιητού, ό όποιος, πολλάκις έγραφε και διά σάς, — άναδημοσιεύομεν δέ έκ τών ποιημάτων του και τό κατωτέρω σονέττον, εκλέξαντες αύτό έκ τών μάλλον καταλλήλων διά νά το έννοήσετε και νά αισθανθήτε όλην τήν ωραιότητά του.

Σ. τ. Α.]

Η ΕΞΟΧΗ

Προβαίνει ό ήλιος σ' όλη του τή χάρι Κι' από λάμψιν τόν κόσμο πλημμυρίζει. Μές τό χωράφι άτίμητο ζευγάρι. Από βώδια θωρείς νά τριγυρίζη.

'Εδώ κуттς περήφανο μοσχάρι 'Ετό πράσινο σιτάρι νά βαδίξη, 'Εν άλλο έκει γυρμένο 'στό χορτάρι Και τό πλατύ ρουθούνη νά καπνίζη.

Μύριες άείνες σκάφτουμε τή γή Κ' ύψωμένες 'στόν ήλιο λαμπυρίζουν. Στους κάμπους βασιλεύει θέια σιγή.

Κ' ένω θωρείς τά σπίτια νά καπνίζουν, 'Αλλο πιά δέν γροικας τή χαραυγή. Παρά τά βώδια άγάλι νά μουγκρίζουν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια.)

ΕΚΡΗΞΕ

Η Ρόζα ήξευρε τώρα ότι ή εργασία τής Έλλης θα έπροξενούσεν είς τόν θεόν Άρχην εύχαρίστησιν, τήν όποιαν ή ιδιική της δέν θα ήτο ικανή νά προξενήσθι ποτέ. Ησθάνετο, ότι αύτή δέν θα κατώρθωνε ποτέ νά ύπερβή ή και νά φθάσθι τήν Έλλην, — αύτό δέ ήτο τό σπουδαιότερον. Είς τό έξής λοιπόν τήν Έλλην θα έξεχωρίζε και θα έπροτιμούσεν ό θεός Άρχης, και ή δυστυχής Ρόζα δέν θα ήμπορούσε νά κήμη τίποτε, άπολύτως τίποτε. Και ή άναγνώριστις αύτη τής αδυναμίας της κατεπίκρανε τώρα τήν μικράν της καρδίαν.

— Έλα, Ρόζα. Πρέπει νά παύσης τά κλάματα, άφ' ου σου τό λέγω. Φίλησε τήν Έλλην και είπέ της ότι λυπείσαι πολύ πού τήν έκακομεταχειρίσθης.

— Φίλησέ με, Ρόζα, σέ παρακαλώ, είπεν ή Έλλην. Δέν πταίω εγώ.

— Ούτε εγώ ! άπήντησεν ή Ρόζα μέ φωνήν θρηνώδη, μέ νέαν εκρηξίν δακρύων.

Έν τούτοις έφίλησε τήν Έλλην, ψιθυρίζουσα :

— Λυπούμαι πού 'σ έκακομεταχειρίσθης.

Τότε ό κ. Βώρκε τήν έφίλησε και της είπε :

— Τελοςπάντων ! νά, έγύρισε πάλι ή καλή μου Ροζούλα, και πάει, έφυγεν εκείνο τό κακό κορίτσι, πού ήταν πρò όλίγου 'στη θέσι της. 'Α, όχι, εκείνο δέν ήταν ή άγαπητή μου Ροζούλα, τό τριανταφυλλάκι μου, τό στολίδι του κήπου μου ! Ηταν ένα μεγάλο και άσχημο γαϊδουράγκαθο !

— Έγώ δέν είμαι γαϊδουράγκαθο ! είπεν ή Ρόζα όλολύζουσα, και από τήν ήμέραν εκείνην απεστράφη τόσον πολύ τά γαϊδουράγκαθα, ώστε δέν ήθελε πλέον ούτε νά τα κуттάζη.

Προσεθλίβετο επάνω είς τόν θεόν της Άρχην, του όποιού ή πατρική χείρ τήν περιέβαλλε : εκλαίε σιγηλώς επί του ώμου του, και όλίγον κατ' όλίγον οι λυγμοί και τά δάκρυά της έσταμάτησαν.

— Δέν είμαι πειά κακή ! είπε τέλος, αφίνουσα βαθύν στεναγμόν.

— 'Οχι, όχι, δέν είσαι πειά κακή, άπεκρίθη ό θεός μέ τρυφερότητα. Και δέν θα είσαι πειά ποτέ, ποτέ, είμαι βεβαίωτατος. Έλα, ως τελειώση πλέον αύτή ή ιστορία. Περασμένα, ξεχασμένα... Θέλεις τώρα νά παίξεις μέ τήν Έλλην; θέλεις νά φαλλιδίσεις βασιλίσσης και βασιλείς ;

Ητο μία από τās άγαπητάς των διασκεδάσεις αύτή : 'Ο θεός Άρχης ίχνο-

γραφούσεν επάνω είς χαρτί διάφορα πρόσωπα μέ μαυδάς μακρούς, μέ στεμμάτα είς τό κεφάλι και μέ σκίηπτρα είς τό χέρι. Η Ρόζα και ή Έλλη τά έκοπαν γύρω-γύρω μέ τό φαλλίδι, και έπειτα έπαίξαν μέ τούς φανταστικούς αύτους βασιλείς και τās βασιλίσσης. 'Ο θεός Άρχης δέν είχε καιρόν νά ταις προστοιμάξθι συγχνά αύτό τό παίγνιδι, και όσάκις τά έκαμνεν, έθεωρείτο ως εύνοια έξαιρετική έκ μέρους του.

Η Ρόζα έπήρε λοιπόν τό φαλλιδάκι της, ή Έλλη έκαμε τό ίδιον, και οι τρείς ήρχισαν τήν διασκεδαστικήν εργάσιαν. Άλλ' ή Ρόζα είχε πονοκέφαλον : τά μάτια της ήσαν φουσκωμένα, τά μάγουλά της όχρα και ή καίμενη ή μυτούλα της κατακόκκινη. Και όταν έπαρουσιάσθθι ή Βριγίτα διά νά πάρη τά κοράσια και νά τα βάλη νά κοιμηθούν, ή Ρόζα, — διά πρώτην φοράν είς τά τέσσαρα χρόνια πού διέμενεν είς τήν οικίαν του κ. Βώρκε, — έσηκώθη μέ προθυμίαν. 'Όταν ό θεός Άρχης τήν έφίλησε και της ηύχθη καλήν νύκτα, εκείνη έρρίφη είς τόν λαιμόν του και τον έσφιξε μέ δύναμιν άνωτέρην τής ηλικίας της. Άλλ' ό κ. Βώρκε προσεποιήθη ότι δέν ένόησε τήν σημασίαν του κινήματος εκείνου. Ηθελε νά δείξθι ότι δέν έδιδε και μεγάλην σπουδαιότητα είς τήν άποψινήν σκηνήν, και έσυλλογίζετο, ότι όσον γρηγορώτερα θα έλθούσι ή Ρόζα τήν παράδοξον και έξαφνικήν εκείνην όργήν, τόσον καλλίτερον θα ήτο δι' αύτήν. Δέν της είπε λοιπόν τίποτε, τήν έφίλησεν όπως πάντοτε, και μέ τόν συνήθη φαιδρόν τόνον τήν εκάληγυκτισεν.

Άλλ' ό κ. Βώρκε ήπατάτο, νομίζων ότι ή Ρόζα θα έλθούσι γρήγορα τήν σκηνήν εκείνην. Τό πρωί έξύπνησε μεντύπωσιν όδυνηράν : ήσθάνετο ότι κάτι λυπηρόν τής είχε συμβή, και μάάλιστα πριν νά ένθυμηθθι άκριβώς τί ήτο. Έπειτα τό ένθυμήθη, και ή λύπη της έγινεν άκόμη μεγαλύτερα... 'Επρογευμάτισε μέ τόν θεόν της, και είς όλον αύτό τό διάστημα ήτο ήσυχη και σιωπηλή. Άλλ' ό κ. Βώρκε, βυθισμένος είς τήν άνάγνωσιν τών έπιστολών και τών εφημερίδων του, δέν άντελήθη τήν μελαγχολίαν τής άνεψιάς του. Όταν έφυγε διά τό Δικαστήριον, ή Ρόζα, κατά τό σύνηθες, έπήγε νά τον ιδθ' από τό παράθυρον, άλλ' όχι μέ τό γελαστόν πρόσωπον και μέ τήν φαιδράν καρδίαν τών προηγούμενων ήμερών.

Τό πρωί εκείνο, ή μίς Σμιλν τα έχασε μέ τήν μαθήτριάν της. Ποτέ δέν της έφάνη τόσον ιδιότροπος και εύερέθιστος. Είς τήν παραμικράν λέξιν, έφαινετο έτοιμος νά κλαύσθι ή νά θυμώσθι. 'Ολίγον κατ' όλίγον όμως κατηνύάζετο, και έγίνετο πάλιν ή καλή Ροζούλα του θείου Άρχη : ίσως δέ ή όδυνηρά έντύπωσις θα

έξηλείφετο έντελώς από τό πνεύμά της, άν τά καθημερινά αύτά μαθήματα δέν ύπεδαύλιζαν κάποιον άίσθημα, τό όποιον έτρεφε κατ' ής Έλλης, χωρίς νά τό έννοη καλά και αύτή ή ίδια. Ητο μίσος ; ήτο φθόνος ; ήτο πικρία ;

Η μίς Σμιλν, παρατηρήσασα τήν αιφνιδίαν αύτην μεταβολήν, τήν ήρώτησεν επανειλημμένως πώς ήτο. Η έρώτησις αύτη έξέπληττε πολύ τήν Ρόζαν, ή όποια άπεκρίνετο κάθε τόσον :

— Πολύ καλά, εύχαριστώ.

Τότε ή μίς Σμιλν έξήτησε τήν συμβουλήν τής Βριγίτας, άλλ' ή άγαθή οικονόμος δέν ήτο είς θέσιν νά τη είρη τίποτε ώρισμένον. Άνησυχούσα διά τήν μαθήτριάν της και φοβουμένη κάποιαν ασθένειαν, ή μίς Σμιλν τήν έπρόσεχε, τήν έσπούδαζεν όσον ήμπορούσε, άλλα χωρίς νάνακαλύπτη τίποτε.

Μίαν ήμέραν, κατά τήν όποιαν ή Έλλη είχε κάμη λαμπράν μετάφρασιν έκ του γαλλικού, ή μίς Σμιλν τή είπεν :

— Είμαι βεβαία ότι ό κ. Βώρκε δέν θα γνωρίζη τās προόδους σου. 'Όταν θα επιστρέψθι τό βράδυ, δείξέ του τό τετράδιόν σου. Νά ιδθς πόσον θα ένθουσιασθθι.

Η Έλλη, αντί νά χαρής ως έπερίμενε ή παιδαγωγός, εκοκκίονισεν, έρριψε βλέμμα κρυφόν πρòς τήν Ρόζαν, και έψιθύρισε :

— Καλλίτερα νά μη του τό δείξω.

Συγχρόνως ή Ρόζα έξεσρόραγη είς δάκρυα, φωνάζουσα :

— Δέν θέλω ! δέν θέλω !

— Μπα ! τί είνε αύτά ; ήρώτησεν ή μίς Σμιλν κατάπληκτος.

— Δέν πρέπει νά του δείξθι τό τετράδιόν της, είπεν ή Ρόζα κλαίουσα : αύτό μέ κάμνει πολύ δυστυχή !

— Μά γιατί, Ρόζα μου ; είπεν ή μίς Σμιλν : γιατί θα γίνης δυστυχής, άν ή Έλλη είνε προχωρημένη είστά γαλλικά ;

— Γιατί εγώ δέν μπορώ νά την φθάσω, και ό θεός μου. . . .

Και ή Ρόζα διεκόπη υπό νέων λυγμών.

— Α, Ρόζα ! έλπίζω ότι δέν ζηλεύεις τήν Έλλην ! είπεν ή μίς Σμιλν, πολύ λυπημένη δι' ότι ήκουσεν.

Άλλ' ή Ρόζα δέν έγνώριζεν ούτε αύτή τί ήσθάνετο, και μη δυναμένη πολύ περισσότερο νά το εκφράσθι, ήρκέσθη νάπαντήσθι :

— Έγώ αγαπώ τόν θεόν Άρχην ! Η μίς Σμιλν εκύτταζεν άλληλοδιόδως τά δύο κοράσια.

— Λοιπόν, είμπορώ νά μή τό δείξω ; ήρώτησεν ή Έλλη.

— Άν δέν θέλεις, δέν πειράζει, άπήντησεν ή παιδαγωγός μετά τινά δισταγμόν. Έντοσούτω, νομίζω ότι δέν είνε δίκαιον νά μη ανταμειθθθι ή έπιμελεία σου, προσέθεσεν άποτεινομένη μάλλον πρòς τόν έαυτόν της ή πρòς τήν Έλλην.

Η Έλλη έφάνη ως νάνεκουφίσθθι από μέγα βάρος, και άπήντησεν : « Εύχαριστώ ! » μ' εκφρασιν ζωηράς εύγνωμοσύνης.

Η μίς Σμιλν κατόπιν ανέκρινε τήν Έλλην ιδιαιτέρως και έμαθεν επάνω-κάτω τί συνέβη. Βεβαίως ή Έλλη δέν ήτο είς θέσιν νά έξηγήσθι τήν συμπεριφοράν τής Ρόζας : διηγήθη όμως είς τήν παιδαγωγόν, ότι ή φίλη της είχε θυμώσθι πολύ έναντίον της, τήν έσπέραν πού έδειξαν τά τετράδιά των είς τόν κ. Βώρκε, ότι εκλαυσε πολλήν ώραν, και έν γένει ότι έλυπήθη κατάκαρδα.

— Πρέπει νάφήσω τά θέματά μου ; προσέθεσε. Κ' εγώ δέν ξεύρω τί νά κάμω.

Από τό επεισόδιον αύτό, τά μαθήματα έγίνοντο όλονέν ένοχλητικώτερα. Η Ρόζα, πάντοτε άγρυπνος, έπέβλεπε ζηλοτύπως τήν Έλλην, μήπως τυχόν ήθελε δείξθι κανέν τετράδιόν της είς τόν θεόν Άρχην. Ητο δυστυχιστάτη, πού δέν ήμπορούσε νά κάμη καλλίτερα θέματα από αύτήν, και ποτέ τό μάθημα δέν έπαινούσε χωρίς κλάματα, — πράγμα άγνωστον έως τότε είς τό σπουδαστήριον. Η δυσθυμία τής Ρόζας έξηκολούθη και μετά τās άνιαράς αύτας ώρας. Έφαινετο ζηλοτύπος συχνά μέ τήν Έλλην και έφαινετο ζηλοτύπος και διά τήν παραμικρότερον περιποίησιν έκ μέρους της πρòς τόν θεόν Άρχην, ή και τανάπαλιν.

Θά έλεγέ τις ότι όλα τά προτερήματα τής Ρόζας έχάθησαν διά παντός, και τούτο μόνον και μόνον διότι έξ αρχής δέν κατώρθωσε νά κυριεύσθι τήν ζηλοτυπίαν, και διότι κανείς δέν της είχε βοηθήσθι νά καταβάλθι τό καλόν αύτό αίσθημα. Η μίς Σμιλν, νέα και άπειρος, μη

γνωρίζουσα πώς νά όμιλήσθι πρòς τό κοράσιον ούτε περιμένουσα καμμίαν βοήθειαν έκ μέρους τής άπλοϊκής Βριγίτας, άπεφάσισε νάποταύθι πρòς τόν κύριον Βώρκε. Και έποφελήθεισα τής πρώτης εύκαιρίας, τώ έκαμε λόγον, και άνεκάλυψεν ότι και ό κ. Βώρκε επίσης είχε παπατηρήσθι τήν μεταβολήν τής Ρόζας.

(Έπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΔΙΚΙΑΣ

Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΕΝΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ

Μίαν φοράν, ό Φερδινάνδος Λεσσέφ, ό τομεύς του ίσθμού του Σουέζ, συνομιλών μέ τόν Μεχμέτ Άλήν —τόν μέγαν Αντιβασίλεια τής Αιγύπτου, είς τόν όποιον όφείλει τήν ευδαιμονίαν της, — τόν ήρώτησε περί τών προόδων του υίου του.

Ό Μεχμέτ Άλής έδειξε πρòς τόν Λεσσέφ τόν Έλεγχον του νεαρού πρίγκιπος, έχοντα λαμπρούς βαθμούς, διότι τό παιδίον ήτο εύφύεστατον και οι καθηγηταί του ήσαν πολύ εύχαριστημένοι, — άλλα συγχρόνως τώ είπε :

— Αύτά δέν μ' έξιπνάζουν. Έγώ ήμουν σαράντα χρόνων και δέν ήξευρα νά διαβάζω, και τώρα άκόμη διαβάζω μέ πολλήν δυσκολίαν. Από αύτόν τόν Έλεγχον δέν κуттάζω παρά μόνον τήν τελευταίαν στήλην, όπου είνε σημειωμένον τό βάρος, τό όποιον είχεν ό υίός μου τήν παρελθούσαν εβδομάδα και τό βάρος, τό όποιον έχει τήν παρούσαν. Έάν τό βάρος του αύξάνθι, τόν τιμωρώ άν τό βάρος του όλιγοσταύθι, τόν ανταμείβω.

Ό Αντιβασίλεύς είχε τήν ιδέαν ότι μόνον οι όκνηροί παχαιόνουν και ίσως είς αύτό δέν είχε πολύ άδικόν...

ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ. — 1.

— Μάνα μου ! ένας Γιγαντας με τη γυναικά του ! . . .

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΓΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀποστολῆς ἀρροῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λ.π. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 13

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Μαρτίου 1901

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

ΜΕΤΑΞΥ ΜΗΘΥΝΑΣ-ΒΙΤΕΑΣ ΚΑΙ ΟΥΡΒΑΝΑΣ

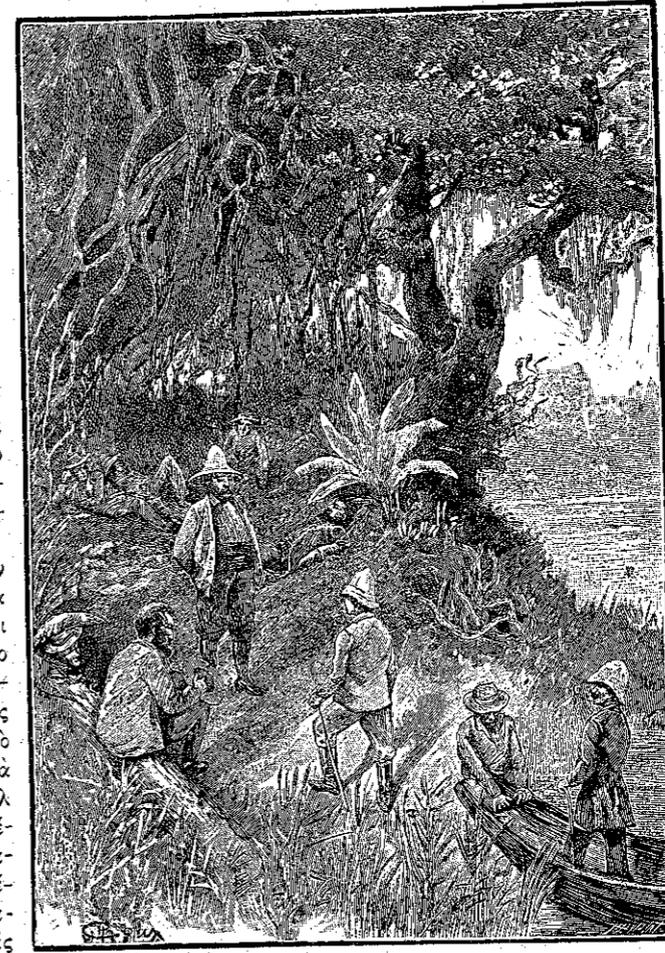
Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς εἶνε σπάνιον πρᾶγμα εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποταμοῦ, ὅπου οἱ Ἰνδοὶ δὲν γνωρίζουν τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς θήρας, τῆς ἀλιείας καὶ τῆς συγκομιδῆς τῶν χελωνῶν ὠδῶν, — συγκομιδῆς ἀβότων, ἀπασχολούσης μέγαν ἀριθμὸν ἐργαζῶν. μεθ' ὅλην τὴν δυσπιστίαν τοῦ λοχοῦ Μαρσιάλῃ.

Ἐπειδὴ οἱ ναῦται ἦσαν πολὺ κουρασμένοι ἐκ τῶν χειρισμῶν, τῶν ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τὸν φλογεράτατον ἥλιον, οἱ κυβερνήται ἐκρίναν ἀναγκαῖον νὰ τοῖς χορηγήσουν μίαν ὥραν δι' ἀνάπαυσιν καὶ δια γεῦμα. Καὶ πάλιν θὰ εἶχον καιρὸν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Οὐρβάναν πρὸ τῆς ἑσπέρας. Ἐφ' ὅσοντι μὲν θὰ παρέκαμπτον τὴν ὀμώνυμον νῆσον, καὶ ἡ πόλις, ἡ τελευταία ἐκ τῶν τοῦ μέσου Ὀρενόκου. θὰ ἐπαρουσιάζετο ἐνώπιόν των.

Ἐπειδὴ οἱ ναῦται ἦσαν πολὺ κουρασμένοι ἐκ τῶν χειρισμῶν, τῶν ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τὸν φλογεράτατον ἥλιον, οἱ κυβερνήται ἐκρίναν ἀναγκαῖον νὰ τοῖς χορηγήσουν μίαν ὥραν δι' ἀνάπαυσιν καὶ δια γεῦμα. Καὶ πάλιν θὰ εἶχον καιρὸν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Οὐρβάναν πρὸ τῆς ἑσπέρας. Ἐφ' ὅσοντι μὲν θὰ παρέκαμπτον τὴν ὀμώνυμον νῆσον, καὶ ἡ πόλις, ἡ τελευταία ἐκ τῶν τοῦ μέσου Ὀρενόκου. θὰ ἐπαρουσιάζετο ἐνώπιόν των.

Τὰ πλοιαρία ἠγκυροβόλησαν παρὰ τὴν ὄχθην καὶ οἱ ἐπιβάται ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν, ὅπου ὑψηλὰ τινὰ δένδρα τοῖς προσέφεραν τὸ ἄσυλον τῶν πυκνῶν αὐτῶν φυλωμάτων.

Πρὸς μεγάλην δυσἀρέσκειαν τοῦ λοχοῦ Μαρσιάλῃ, κάποια οἰκείῃτης ἤρπυς νάναπτύσεται μετὰ τῶν ἐπιβατῶν τῶν δύο πλοιαρίων, — πρᾶγμα φυσικώτατον καὶ ἀναπόφευκτον ἄλλως τε, ὅταν ταξιδεύῃ κανεὶς ὑπὸ τοιαύτους ὅρους. Τὸ ἐναντίον θὰ ἦτο παράλογον. Ὁ κ. Μιγκέλ δὲν ἐκρυπτε διόλου τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐνέπνεεν ὁ νεαρὸς Κερμῶρ, οὗτος δὲ θὰ παρέδαινε τοὺς στοιχειωδέστερους κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἂν ἐφαίνετο ἀναίσθητος πρὸς τὰ δείγματα ἐκεῖνα τῆς συμπαιθείας.

Οἱ ἐπιβάται ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν. (Σελ. 101, στήλ. α')

Αἰγάρων μετὰ τὴν Ἑλλίδα Κόσμου, Διαφυσθῆσαν Ἑλλίδα, Μέλλουσαν Καλόγηρον καὶ Παρήγορον Ἄγγελο — τὸ Τέμερος τῶν Μουσῶν μετὰ τὸ Σηλιανὸν τῶν Μουσῶν — ἡ Ἀμυδρὰ Λάμψης μετὰ τὸ Ἄρθος τῆς Ἰπμομῆς, Ἀνοξιάτικην Βραδύαν, Ἄγγελο τῆς Εὐτυχίας καὶ Ἄρθον τῆς Κερύρας — ἡ Ἀνοξιάτικη Βραδύα μετὰ τὴν Πολύγνην τῆς Νάτου (ἡς ζητεῖται καὶ τὸ ὄνομα) Νεράιδαν τῶν Σπετωδῶν, Χαικὴν Μαργαρίταν καὶ Προκυμάλαν τῆς Σμύρνῃς — τὸ Τικ-Τὰκ μετὰ τὴν Ἐξορίστον, Ἑλληνοῖδα, Ἑλληνικὴν Ναναρχίδα, Ἑλαφρὰν Ἀκάτορ καὶ Ἄγγελο τῆς Εὐτυχίας — ὁ Κοκκινωμανδύλοφος μετὰ τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας — ὁ Φάλλος τῶν Δαδῶν μετὰ τὴν Ἰνδὸν, Κοματιζουσαν Θάλασσαν καὶ Ἄρθος τοῦ Μαῖου — ὁ Συναχόμενος Ποτικὸς μετὰ τὴν Ἀποκτίαν Ἑλλίδα — ἡ Προκυμάλαν τῆς Σμύρνῃς μετὰ τὴν Ἑλληνοῖδον Αἰδοθήναια, Σαφὸν Πιττακόρ, Ἑρμῆν καὶ Διαβολάκιν — ἡ Μυστιῆ Φωνὴ μετὰ τὸν Βάδερ Πάουελ, Ἀρταυὸν καὶ Πῶς μετὰ τὴν Ἑλλίαν Ἀνοξιάτικην μετὰ τὴν Γλυκίαν Καρδίαν καὶ Ἄγγελο Μεγεδαμίαν — ἡ Ἀρθοῦσα Νεότης μετὰ τὸν Κάλικα Ρόδου (διὰ νανταλλοῦσαν καὶ τὰ ὄνοματά των) — τὸ Ἄρθος Ἀρθέον μετὰ τὴν Ἀνοξιάτικην Βραδύαν, Περθεοῦσαν Καρδίαν, Φάρον τῆς Μυκόου καὶ Βοσκοπούλαν τῆς Δίρρης — ἡ Μέλλουσα Καλόγηρα μετὰ τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου καὶ Τρεμοσθῶρον Ἀστέρην — ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κατέρου μετὰ τὸ Ἄρθος Ἀρθέον, Ὀχρόν Ἀρθος καὶ Τρεμοσθῶρον Ἀστέρην — τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετὰ τὸν Λιώτην Σουλιώτην καὶ Καταρομάλλον — ὁ Κεραμιδόγατος μετὰ τὸ Ἄστρο Κάρβονο, Μαραμῆνον Φύλλον, Αἰτίαν, καὶ Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα — ἡ Ἀγριοβιολέττα μετὰ τὸν Γέωφ. Κροῦτῆρ, Καταρομάλλον, Ἀριστέα καὶ Ἄρθος τῆς Ἰπμομῆς.

λέσθη) Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος (ἔτσι, νὰ περιφρονῇ: αὐτοὺς τοὺς ἀνόητους, οἱ ὁποῖοι ὀμιλοῦν χωρὶς νὰ ἤξεύρουσι.) Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου (εὐχομαι νὰ γίνῃς ἐντελὸς καλὰ καὶ νὰ μου γράψῃ: συχνὰ ἐπὶ σ' ἄλλοτε: ὅσοι διὰ τὴν Βικίνα, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον, καὶ θὰ λάβῃ: τὴν κλωσὸν νὰ μὴ τὴν ξεναγρᾷς, διὰ νὰ σου εἰπῶ πρόκειται περὶ Ἀσκήσεως;) Ἄρθον τῆς Κερύρας (ὁ κ. Φαίδω, σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς καὶ ἀναμένει: αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικὰ.) Μικρὸν Φιλόπατρι (ΕΕ) διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν καὶ θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὰς εὐγενεῖς προσφορὰς: ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συχνὰ, καὶ τότε θὰ βλέπῃς συχνὰ τὸ ψευδῶνυμόν σου εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν.) Ταπεινὸν Ἰόν (πρεῖς μῆνας χωρὶς γράμμα σου! ἀλήθεια ἦτο πῆρα πολὺ, ἀλλὰ κἀλλίον ἀργά παρὰ ποτε ἐλαβα τὰ νέα, καὶ περιμένω καὶ ἄλλα.) Ἄγγελο Περιστερόν (τὰ ἔλα καὶ αὐτὸ! ἔκαμν δυόμισον μῆνας νὰ μου γράψῃ! ἀλλὰ μὴ ὑπόσχεται: τώρα, ὅτι κάθε Πέμπτην πού θὰ ἔξῃ ἕξοδος, θὰ μ' ἐμθυμεῖται: νὰ το ἰδῶ!) Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου (ΕΕΕ) διὰ τὴν ὄραϊοτάτην ἐπιστολήν, χαίρω πού συνήτησες τοὺς παλαιούς μου φίλους, καὶ ἂν τοὺς ἐπανιδῆς εἰπέ τοῖς ὅτι κ' ἐγὼ δὲν τοὺς ἐλησμόνησα.) Ποιμενίδα τῆς Δίρρης (ἀναμνῆς καὶ τὴν ἐκτενεστέρην: ἤλθεν ἡ Χιονοσκεπὴς Δίρρη, ἀλλὰ κρίμα πού δὲν τὴν εἶδα.) Ὀχρόν Ρόδον (Ε) εἶθε: ἀλλ' αὐτὸ ἀπὸ σῆς μόνου ἐξαρτᾶται.) Χιονοσκεπὴς Δίρρη (ἐλευπήθη πολὺ πού ἤλθες εἰς τὰ Γραφεῖόν καὶ δὲν σε εἶδα: ὅσοι σε εἶδαν ὅμως: ἔμειναν κατενθουσιασμένοι μαζί σου καὶ μου εἶπαν χίλια καλὰ διὰ σέ: ὅσοι σε ἀνταπέδονται.) Τυδῆα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 17 Μαρτίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις ἡμεῖς 10, διὰ τὸ τοῦ συνδρασμοῦ μαρτυρεῖται ὅτι μόνον ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Μαρτίου, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐπισημάνσεις τῶν 10 πληρῶνται ὡς 10 λέξεις.] Τὰ πρόσθετα καὶ αἱ ἐπισημάνσεις πρέπει νὰ εἶνε πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ νὰ φθάσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημέρας τῆς ἑσπέρας τὸ θραυτικὸν διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μόνον διὰ τὸ μετέπειτα.

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν «Μικρῶν Μυστικῶν» μετὰ τοὺς ἐν Κερτῆϊ, Κρίμακαγια, Ἀνάπα, καὶ Σινωπῇ συνδρομητάς τῆς «Διαπλάσεως». — *Μιθριδάτης.* (Α. 19)

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ: ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος) ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΜΝΩΝΤΑΙ: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 3. Διὰ τὸ Ἑξωτερικὸν φρ. 3. **Ἀθλῶσις:** Ἡ ἐκδοσις θὰ εἶνε περιορισμένη. Θὰ τυπωθῶν τὸσα μόνον ἀντίτυπα, ὅσοι δι' ἐγγραφῶν συνδρομητὰ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου τὸ βραδύτερον. Ἐκαστον ἀντίτυπον θὰ φέρῃ αὐθόρμητον καὶ τὸ ἴδιον τοῦ συνδρομητοῦ δι' ὃν εἶνε προσωρισμένον. **Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ:** Κοινητῶν Ἑνοσίστολων, Γραφεῖα Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας. **ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ** θὰ βροῦν τεχνικώτατα γραμμὰ καὶ ἔμμετρον τυπωμένα. [μὴν Τὰ συνέγραψεν ἐκείνο τὸ κελίμ τὸ γρῶστό Ἑνοσίστολου τοῦ Γρηγορίου, καὶ ἐφευρῆς τὸ ἀντικείμενον.] (Γ. ΣΟΥΡΗΣ)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Μαΐου.

Οὗ χάριτος τῶν λύσεων, εἶμι τοῦ ὁλοῦ διόν νὰ γράφωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζομένων, πᾶσι εἰς τὸν τῷ Γραφεῖον εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιεχεῖ 20 φύλλα καὶ τίμηται φρ. 1

117. **Λεξιγράφος.**
Τὸ πρῶτό μου εἶνε νῆτα.
Τὸ δευτέρου ψυχρό.
Τ' ὄλον γὰ νὰ κερδίσης.
Θὰ εἶνε τυχερό.

Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Σπαρτιάτιδος Χειλονιδος.

118. **Στοιχειόγραφος.**
Βγάλε φῶ καὶ βάλε χῖ.
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴν σιτιμή.
Πῶς τὴ θάλασσα θάβησε.
Στὸ στρατὸ γὰ νὰ πηδήση.

Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Σιωπηλῆς Νυκίος.

119. **Ἀναγραμματιστός.**
Μικρὸν μέρος εἶμι γῆς.
Πλὴν εἰς χάρτας μὴ ζήτῃς...
Ἐάν ὅμως σὺ βελήσης.
Νὰ με ἀναγραμματίσης,
Τότε, φίλε, παρευθῇς.
Χωρὶς ἔργον θὰ μ' εὐρήσῃ.

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Κυκλοδείτου.

120. **Αἶνιγμα.**
Θυμὰ! προσώπου τῆς Γραφῆς ἀνάστασις τελεῖται,
Ἄν ἐν πτηνῶν χωρίσετε διὰ συλλαβῆς, ὦ λύται.

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Ταυτάλου.

121. **Ῥόμβος.**
I * *
I * * *

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀεράκι.

122. **Σταυρός.**
Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΒΕΗΙΝΠΡΤΥΥ νὰ σχηματισθῇ σταυρὸς μετὰ δύο μυθολογικά πρόσωπα.

Ἐστῆλη ἐπὶ Ἀρθοῦσης Κατελλίδου.

123. **Ἀπροσδοκῆτος.**
Ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον μετατρέπον ἐπιφορεῖσιν, ἂν δὲν εἶνε νεκρός, τί θὰ εἶνε;

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Ἀρταυῶν.

124. **Ἀριθμητικῆ διὰ λέξεων.**
Ποιητῆς λυρικός — Βασιλεὺς — Πρῶσις + Πτηνὸν μυθολογ. — Μέρος χρόνου = Γράμμα

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστῆλη ἐπὶ Θεοδώρου Παπαδήμα.

125. **Μεσοστοιχίς.**
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸνομα ἀγρίου ζώου:

1. Γρίμμα, 2. Μέλος, 3. Πτηνόν, 4. Ἀντωνυμία, 5. Πόλις τῆς Εὐρώπης.

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Ἀσπρο Κάρθου.

126. **Φωνηεντόλιπον.**
ς - ὄν - * - μβος - ν - μ - υς - πρ

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Ἑρμῆος Νέφου.

127. **Γρόφος.**
[+]

Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Ἑρμῆος Ἀπειρίθου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 6.

46. Κομήτης (κόμη, τίς.) — 47. Ὁ καπνός. — 48. Λάμα (λά, μα.) — 49. Παῖλος· αὐλός. 50. ΕΛ ΕΥ ΣΙΣ 51. Περὶ τοῖα κεφάλαιον Α Λ Τ Φ μέγα ὄσι. (Ἡ ἀνάγνωσις ΕΛ ΑΤ ΕΙΑ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐκ τῶν κάτω Υ Τ Ν Ι πρὸς τὰ ἄνω.) — 52. Ὁ Σ Τ Ε Ν Τ Ρ Κρούσις, ἡ Κρήσσα, τὸ Ι Ι Ω Ο κρεῖσσον. — 53. ΕΛΛΗ- Σ Φ Α Ι Ρ Ο Σ ΝΟΡΑΙΣ (λοπάς, ἤλιος, Νεάπολις, ὄπις, Πλίνιος, ἄλλοι, Ἰλισσός, Σελήνη.) — 54. ΝΕΡΩΝ (Τῆνος, Κέα, Σῦρος, Κίμωλος, Ἀλόννησος.) — 55. Οὐ ψευδομαρτυρήσης κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ. — 56. Τὸ μέγα ποιῶν, μὴ μέγα φρονῶν.